

Smudskonkurrence, W. Schilder driver. Her have altsaa Statsbanerne tilfædtet sig adskillige 50-Ører, og for at tjene disse 50 Øre paa en Kæppe er det, Statsbanerne staa som den største Smudskonkurrent, vi paa dette Omraade have i vort Land. Paa andre Leverancer, f. Eks. af Benklæder, tjene Statsbanerne 5 Øre for hvert Par, som de overlade til Hr. Schilder i Stedet for til en hæderlig og loyal Konkurrent. Paa Veste er Betalingen ens for begge Parter, 3 Kr. 45 Øre, men Schilder har betinget sig, at han faar den samlede Leverance, baade Frakker, Benklæder, Veste og Kapper, hvis han overhovedet skal have noget. Her have Statsbanerne altsaa ikke tjent noget; men ellers tjene de 5, 15, 25 og 50 Øre paa de forskellige Klædningsstykker ved at foretrække dette Firma; der driver denne Smudskonkurrence, fremfor et Firma, der optræder ærligt og loyalt overfor sine Konkurrenter. Naar Statsbanerne absolut ville staa i Forbindelse med et saadant Firma, burde de egentlig dele Rovet, saa kunde man endda forstaa det. I Stedet for at Schilder nu tjener 4—5 Kr. og Statsbanerne kun 25—50 Øre, kunde de have pint ham længere ned, saa at de paa anden Maade delte dette Rov; der kommer ud af Smudskonkurrence, de 5, 15 eller 25—50 Øre ere næsten for lidt for Statsbanerne at fedte sig til.

Det er dette Forhold, vi have fremdraget, men uden Nytte. Det har ikke haft nogen Virkning paa den nuværende Minister. Han har fremdeles holdt sin Haand over denne Smudskonkurrent, og jeg synes, det kan ikke alvorligt nok paa-tales. Det maa fordømmes, synes jeg, fra hvilken Side det end ses. For det første ere alle hæderlige og loyale Mestrandere af denne Fremgangsmaade. Den hæderlige og loyale Mesterkonkurrence er slaaet ned her. Der er ingen af dem, der kan konkurrere, med mindre de ville indlade sig paa denne samvittighedsløse Udbytning. Fra selve de danske Arbejders Side maa Sagen ogsaa i højeste Grad fordømmes. Tidligere udstrakte Schilder kun sin Virksomhed til København, men nu har han sine Fangarme ude over hele Landet og har ogsaa faaet Arbejdet ovre i Aarhus. Der have Statsbanerne tidligere ladet udføre Skræderarbejde for et Beløb af omkring 25,000 Kr. aarlig, og det vare baade Mestre og Arbejdere i Aarhus glade ved. Dette Arbejde kan nemlig udføres i den saakaldte døde Tid. Vi vide, at Skræderarbejde er for en stor Del Sæsonarbejde, man har meget travlt visse Tider, og til

andre Tider har man smaaet med Arbejde, og saa er det netop godt at have den Slags Bestillinger, som kunne udføres i den døde Tid. Det siger naturligvis meget for en By som Aarhus, at Skræderarbejde til 25,000 Kr. er taget bort fra Byen og givet til denne Skræder W. Schilder. Fra Samfundets Side maa man ogsaa fordømme en saadan Optræden, som den højtærede Minister gør sig skyldig i. At man faar fremmede Arbejdere til at strømme ind i Landet og konkurrere Landets egne Børn ud, saa at der fremkaldes Arbejdsløshed mellem Landets egne Børn, maa ogsaa fordømmes. Det er ingen sund Økonomi. Vi skulle ikke forbyde fremmede Arbejdere at vandre ind i Landet, det er saa langt fra, at jeg ønsker det, men jeg synes, man kan gøre Fordring paa, at naar fremmede Arbejdere komme herind, skulle de ikke underbyde Landets egne Børn, saa at de fortrænges fra deres Arbejde. Titusender af jødiske Russere og Polakker strømme herind om Aaret. Naturligvis ere de ikke alle Skrædere, men vi ere naaede saa vidt, at vi nu have Kvarterer i København, som man betegner som Russerkvarteret, Jødekvarteret, Polakkvarteret, hvor disse Folk have slaaet sig ned, og det er ikke heldigt hverken for København eller det øvrige Land, at fremmede Nationer i den Grad trænge ind og konkurrere Landets egne Børn ud.

Det glædede mig at høre i Dag, at den ærede Ordfører er begyndt at faa et andet Syn paa denne Sag, end han har haft tidligere. Den ærede Ordfører udtalte sig noget i Strid med den Handlemaade, Ministeren har praktiseret, idet Ordføreren, saa vidt jeg forstod, sagde at det var ikke nødvendigt ved en Licitation at tage det laveste Tilbud, man kunde ogsaa tage det næstlaveste. Hvis Ministeriet havde gjort det denne Gang, vilde det Firma, som driver denne Smudskonkurrence, ikke have faaet Arbejdet, saa var man kommen ind blandt de Mestre, som betale deres Arbejdere tariffmæssigt, og som føre loyal Konkurrence. Der er ikke det mindste i Vejen for at opretholde Licitationssystemet, selv om Fordringen om tariffmæssig Betaling indsættes i Licitationsbetingelserne. Jeg vil endnu en Gang — det kan vel ikke nytte meget — henstille til Ministeren at ændre dette Forhold saaledes, at Statsbanerne ikke længer begunstige den værste Smudskonkurrence, vi have her i Landet.

Socialdemokratiet har adskillige Gange, ogsaa i Aar, rejst Spørgsmaalet om Plantning paa Banestrækningerne, og vi have navnlig fremsat Ønsket om, at disse Stræk-